

til en mindelig Afgjørelse. Derfom vi, mine Herrer, borttage denne Frygt for, at vi ved den første den bedste Leilighed skulde falde dette Folkfærd i Natten, saa skulle De se, hvor Belivillien, Smødelommenheden og Willigheden til at opfylde folkevrettlige Forpligtelser bliver af. Det er derfor, mine Herrer, vi skulle vedtage Hærløven væsentlig saaledes som den bestaar, ændret i den Retning, hvori den er forelagt af den høitæredede Regjering, og med de mindre Ulemper vi kunde finde tjenlige, og som Krigsministeren visstlig ikke for sit Bedkommende vil have Noget imod at gaa ind paa; det Mobbatte vilde være en meget forsynet Politik. Det vilde være saare ulogt og upolitisk at ødelægge det Midde, hvorved man naturligt fremkalder en vis Tilbøielighed til at opfylde de Forpligtelser, man har imod os. Naar en Mand tager Ordet i et Spørgsmaal som dette, og man ikke kan forudsætte, at han har nogen Militærkyndighed, saa er det det politiske Raisonnement, hvorpaa man maa lægge Hovedvægten, men naar man nærmere betragter hele dette Raisonnement, hele denne Betragtning, vil man se, at den falder i Stumper og Stykker. Det ærede Medlem vil ikke være med til at vedtage Hærløven i den Skikkelse, som den vil faae efter det foreliggende Lovforslag, fordi vi leve under forandrede Forhold, men vi have jo netop Forholdene, saaledes som de forelaa, da den gjældende Hærløve blev til, og altsaa er det ærede Medlem nødt til at blive staaende paa Lovens Grund. Naar det ærede Medlem tilraadede en Indskrænkning af Hæren af finansielle Hensyn, vil jeg i al Milddhed hentyde til, at, naar vi blot ville udlevere Overskudet af vort Smør til Hæren og Flaaden, kunne vi dække Omkostningerne derved. Danmark har et Overskud af Smør til en Værdi af 7½ Million Rd., og altsaa vil denne ene Udforfølsagsgenstand, Smør, være tilstrækkelig til at fyldestgøre et saa vigtigt for ikke at sige det vigtigste Hovedformaal, Statens Forsvar. Vi staa altsaa i finansiell Henseende overordentlig gunstig stillede, og jeg andrager altsaa kun paa, at Smørret bliver udleveret til Forsvarsvesenet. — Sluttelig vil jeg tillade mig en Bemærkning lige overfor den ærede Krigsminister, som er af mere stedlig Natur, nemlig med Hensyn til, at det foreliggende Forslag til Gjemmenhyn af Hærløven ligesom det tidligere fastholder Ophevelsen af Bornholms Væbning. Naar jeg her taler imod Ophevelsen af Bornholms Væbning, haaber jeg ikke, man vil antage, at dette sker af personlige Grunde; jeg har ikke høstet mine Laurbær i Bornholms Væbning. Nei, jeg skal ganske henholde mig til, hvad jeg før har sagt, og jeg kommer kun tilbage dertil nu, for at man ikke skal tro, at jeg har forandret min Opfattelse. Det er min fulde Overbevisning, at Ministeren, naar vi tage Hensyn til Landets Forsvarskræfter i det Hele, for Diebliffet har en god Forsvars-

kræft i Bornholms Væbning. Jeg kan nemlig ikke indse, hvorledes Bornholms Værnepligtige i Krigstilfælde kunne blive kaldte herover under Fanen, jeg antager nemlig, at Flaadens Skibe ville have nok at gjøre paa andre Steder og vigtigere Formaal at fyldestgjøre end at hente nogle saa Værnepligtige herover fra Bornholm. Der næst vil den ærede Minister indrømme, at det er fuldstændig demoraliserende i Hæren at uddanne Mænd, som vide, at de, naar det kommer til at gaa løs, kunne gaa med Hænderne i Lommen og sige: De have nok Krig derovre; det er farligt, og det er slappende. Jeg har ladet mig fortælle, at Bornholmerne nu høre til de flinkeste Folk i Hæren, men jeg frygter for, at dette Forhold vil virke til, at de herefter netop blive de slappeste, thi de vide da, at de uddannes til Krigstjeneste ved Hald, men ikke til Krigstjeneste, hvor det gjælder, og hvor de netop skulde bruges. Jeg skal naturligvis imidlertid stemme for Hærløven, selv om der ikke skulde blive foretaget nogen Forandring i den med Hensyn til dette Punkt.

R. Pedersen. Det er ganske naturligt, at det, naar vi behandle en Lov om Hærens Ordning, er to Hensyn, som maa gjøre sig gjældende, nemlig for det Første, at faae en saa god Arme som mulig, og dernæst, at Armeen, hvad det Finansielle angaar, er afpasset saaledes, at Landets finansielle Evner kunne bære den. Jeg har ingenfinde været nogen Under af den Armeeplan, vi sidste Gang fik, ikke alene fordi jeg har frygtet for, at Armeen var for stor — i saa Henseende vil jeg sige: jo større, desto bedre — men fordi Mandslabet isølge vore finansielle Evner efter mit Begreb neppe kunde faae den Uddannelsesetid, der efter min Mening var aldeles nødvendig for at skabe dygtige Soldater. Jeg havde dengang en Frygt — og den har ikke ved senere Bevælses kunnet enten fjernes eller bestyrkes — for, at det var en for kort Udvælsesetid, der i denne Organisation var givet Soldaten. Jeg er enig med den ærede første Læser i, at det ikke er nok til at uddanne en Soldat, at man lærer ham at gjøre de forskellige Vendinger, eller at man i det Hele kan sige om ham, at han nu er en god Paradesoldat. Der er to andre Ting, som ubetinget høre til for at være en uddannet, for ikke at sige en godt uddannet Soldat; det er for det Første, at Udvælsen er saa lang og er bibragt paa en saadan Maade, at Soldaten er sig bevidst, hvad han er, og at han forstaar at handle uden at behøve at have en Befalingsmand ved Siden af sig i de forskellige Stillinger, hvori han som menig Soldat kan blive sat, og for det Andet, at han bliver sig bevidst, hvad Disciplin er. Uden disse to Ting kan man ikke sige, at en Hær er godt uddannet. Det kan være, at de kunne bibringes i den Tid, der er afstukken i vor nuværende Armeeplan — jeg tør ikke benægte det, ligesaa lidt som jeg tør bekræfte